

מרגש: הגב' רחל הבר תחיה' אשת הרב אברהם ישעהו הבר צ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המעש

[19]

הליכות לחיים

מקיים מצוות "ונשמרתם" ופousse הולך ושוב ברחוב אגסי. באותו יום, בשעה שהיה שב מן ההליכה, ידעתי שהוא זוקק לכמה דקות כדי לשבת בחדר ולכתחוב. הוא הרי לא השתעטם בהליכה ואת כל מה שנבט בו במהלך וברורה למשה.

לא תמיד הייתי שותפה לדברים שנכתבו. לעיתים היה כותב ריעונות למפעל החיים שלו שرك הנץ אז ניצן ראשוני ומשתף אותו בהם. לעיתים היה כותב מלהק לשיעור שימסור אחר וישתף בו את התלמידים. אך פעמים רבות היה מעלה על הכתב את המסקנות אליהן הגיע לאחר שערכ חשבונו נפש יומיומי ושיטתי בו דבק, ובמסקנות אילו לא שיתף איש מעולם. רק לאחר פטירתו, בשעה שסידרנו את המגידות בחדרו ומיצאנו את המחברות, זכינו לראות מהי צורה של יהודי בן עלייה. זה שחוש על מה שעבר עליו בלי לש��וע בכאב או ברחמים עצומים, מפיק לךים ומזכיר מהם מתנות לחיים.

אנשים אמיצים במרכז בדרכ

בחדר המבוֹא, עוד רגע והם נפרדים, והנה, יש לאבא בקשה. הוא רוצה את השעון,

שוב השעון!

האישה מגישה לו את השעון היקר והרב פיקסלר מביך בהתרgestות ובבדמעות ברכבת 'שהחינו' - ברכה אשר מבקרים גם על גנד חשוב או על תכשיט יקר. כשהוא מסיים הוא מסביר לבני ביתו המשותמים: "בעוד דקות ספורות עומדת אני להיכנס לחדר הניתות, לקיים מצוה שאוכל לקיימה פעם אחת בחיים בלבד. מכיוון שלא נתקנה ברכה על מצות 'ואהבת לרעך כמוך', ברכתי על השעון היקר וכיונתי על מצות תרומת הכליה שנזדמנה לידי".

cut מסיר רב כי אלישע את השעון (אין נכנסים עם שעונים לחדרי ניתוח), אשתו מניחה אותו בתיק, ולדעתו הוא נשאר שם עד היום...

קשה יותר להשיג אותו וייקח לי זמן לחזור. חבל, ככה אני זמין". זמין. מיד זמין. בעלי היה אדם שorschאלו אותו למה הוא זוקק ענה שהמצרך החסר לו ביותר הוא עוד שעה-שעתים ביממה, ובכל זאת, למרות לוח הזמנים העמוס הוא תמיד היה האדם הכי זמין. שוב הדמייה אותו הרגשות שלו והחשיבה על פרטיהם. הוא הולך כאן לא משומש שלא חשב על מסלול ההליכה שלו אלא דווקא מפני שחשב גם חשב עליו וברגשותו הגיע למסקנה שכך נכון.

"ובכל הפעמים שאתה הולך בלי ליווי, איןך משתמש?", שאלתי בשקט.

"עלולים לעולם איINI משתמשים, אני מנצל את ההליכות למחשבה. ההארות המיוחדות ביותר והריעונות הפוריים ביותר נולדים

אצלי ברגעים האלו".

למפרע, לאחר שהלך לבית עולמו, גילינו שלא רק ריעונות עלו בלבבו באותו הזמן, גם חשבונות نفس عمוקים ומכהילים, חידושים תורה ומהלכי שיעורים, בכולם הגהה בעודו

שנת תשס"ט, חור נורו זו הייתה שעת ערב רגילה, בין שיחת יוזץ שגרתית לבין הכנות סייעור לתלמידיו בישיבה, התארגן בעלי ליציאה. "את בא איתי?", שאל. העברתי בראש את המתוכנן לי באותו ערב והחלטתי לה策ך. "אני באה", אישרתי ומיהרתי להתארגן גם.

"לא מושמעם לך לצועד בכל יום בדיק באותו מסלול ובאותו רחוב?", שאלתי כאשר הלכנו ברחוב אגסי, פסיעותינו מודדות את המרצפות ב מהירות.

"משעמם?", השתומם בעלי, "לא, למה שייהה לי משעמם?". "ובכל זאת", התעקשתי, "למה לא תישע לגבעת שאל ותחזור ממש הביתה? מדוע שלא תלך למקום אחר ותגונן את מסלול ההליכה?".

"אני לא הולך בשבייל לראות נור", חיויך קטן על פניו של בעלי, "אני הולך כיון שחשיבות מאוד לשמר על הבריאות, וכמושחל כליה ההליכה היא בעצם הפעולות הגופנית הייחודית שמורתה לי עכשו".

"אבל אתה הולך! ואם אתה כבר הולך תdag שיהיה לך נחמד". אני לא יודעת מה עבר עלי באותו ערב אבל המשכתי להתקUSH. היה לי מוזר לראות אותו צועד ערבית בדיק באותו מסלול חסר השראה - רחוב אגסי הולך ושוב. זה היה נראה לי מושמע וחידוני, למה שלא יגונן את המסלול שלו וילך פעם באותה מקום אחד ופעם במקומות אחרים?

"לא סתם אני צועד במסלול הזה, דווקא כאן מתחת לבית", ענה בעלי בעודנו מגיעים אל קצה הרחוב ומסתובבים אל הצד השני. "כשאני הולך כאן את יכולת תמיד להשיג אותי בקלות. אני קרוב לבית ונגיש. כל אחד צריך אותו יכול למצא אותו וההליכה שלי אינה מכובידה עליו, אם אטרחך יהיה

הרבות אלישע פיקסלר זכה ותרם כליה. כשבועיים לפני תאריך התרומה בקש מרעיתו לנקות עבورو שעון. "אבל לא שעון פשוט, אני רוצה שעון יקר, מותג", הבahir. אשתו לא ידעה את נפשה מרוב תדהמה. בעלה בן עלייה ואני דורש לעצמו מאום. ענני העולם הזה אינם מעוניינים אותו וכבר שנים שהוא אינו עונד שעון ובוודאי שלא שעון 'מותג'. האמת, היא כלל לא חשבה שהוא מכיר את המושג הזה.

אבל כאישה כשרה עושה רצון בעלה מצאה את עצמה הגברת פיקסלר יוצאת וקונה לו את מבויקשו. כשחוורה הראתה לבעה את השעון והוא ביקש ממנו להניח אותו בתיק שיקחו עימם לבית החולים ביום התרומה.

*

היום הגדול מגיע. הרב פיקסלר מוביל לחדר הניתוח בבית החולים 'aicilob', כשהוא מלאה באשתו ובילדיו. הם נמצאים כבר

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפנה לנברת הבר בבקשת להעלות על הכתב מקורות החיים של בעל צ"ל. יהיו הדברים לזכוי הרבים ולעלוי נשמהו של אברהם ישעה בן רב צבי

